

אותך אברקיש

מסילות למבקשי השם בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

פר' בלק - פתח | גיליון 9

הגאון רבי בצלאל נהרי שליט"א

חבר בד"ץ 'חושן משפט' אלעד

ותלמידו המובהק של הגאון הגדול ר' יעקב אדלשטיין זצ"ל רבה של 'רמת השרון'

בין המצרים - בנין הדעת

ולכן יעקב אבינו שהוא היה בחינת תורה שבכתב אהב את רחל שהיא בחי' תורה שבע"פ עיי"ש. אבל הקב"ה גלגל שייבין שזה אינו, דהיינו, שגם לזכות לבחינת תורה חייבים להקדים את העבודה של תפילה שהוא בחי' לאה, וז"פ שדרך 'לזו' (שזה בחינת לאה) 'נכנסין לבית אל' בחי' רחל שבחלקה (בנימין) נבנה בית המקדש, עיי"ש בדברי רביז"ל ותבין.

דברים האלו מקבלים משמעות יתר דיקא

מ' שרוצה לטעום טעם אור הגנוז (שהמשיך רביז"ל בתורתו הקדושה) ירבה בהתבודדות)

ועוד זכרונות מימי בחרותי יותר מארבעים שנה היו מתאספים זקני אנ"ש כל ליל שישי בקבר 'דוד המלך' ומה נאה היה המראה לראות את החבורה הקדושה בעריכת תיקון חצות בכוז חיות נפלאה שאין לשער, מי יתנני ימים מקדם..

והנה רביז"ל מזכיר שם בתורה שעניין בחי' 'לאה' שייך לעניין 'האבילות' הנוהגת בכ"א ימי המצרים ונראה לבאר בזה מעט דידוע מש"כ רש"י על פסוק 'ועיני לאה רכות' שהיתה סבורה לעלות בגורלו של עשו ועיניה היו רכות בגלל הדמעות הרבות

ששפכה כדי להניצל מהגורל המר של נישואין עם עשיו הרשע, ובסוף אכן זכתה להינשא עם יעקב אבינו, ובוודאי שאין אנו יכולים לתאר לעצמינו כלל גדול ההסתר פנים שהיה ללאה קודם לכן עד שזכתה לצאת מאפילה לאורה, וזכתה שעלה בחלקה שזכתה להביא ו' שבטים שמתוכם יצאו כתר מלוכה (יהודה), כתר תורה (לוי), וכתר כהונה.

וזהו לימוד נורא למה האדם יכול לזכות בתוך תוקף ההסתרה אם יחזק עצמו ויאמץ לעצמו את העבודה של תפילה שלמדה אותנו לאה!

ויש להוסיף בזה את דברי מוהרנ"ת הנפלאים (בהל' ראש חודש הלכה ה') שבתחילה נעלם מיעקב מעלתה של 'לאה' ואדרבה לא היה חפץ אלא ברחל שהיא עיקר 'עקרת הבית' שהיא מרמזת לתורה שבע"פ (עניין ליקו"מ תורה י"ב)

אמרו צדיקים, כי בחודש 'תשרי' עתיד להאיר עלינו 'אור גדול' במשך כ"א ימים ר"ה יוה"כ סוכות שמיני עצרת. שהם ימים גדושים קרבת אלוקים ו'שורש' כולם הוא בתוך החושך השורה בכ"א ימי בין המצרים וכמו שמובא בספר 'נר ישראל' בשם ר' שלום מפרוביטש שאמר "שמהימים האלו (ימי בין המצרים) יכול האדם לדעת איך יראו נראים ה'ימים טובים' שהיו, כי מהחושך יכולים לראות את האור" כי השמחה והתענוג על קירבת אלוקים, ודביקות הבורא יכולים למלא את הלב רק לאחר שהורגש קודם לכן חסרון גדול, ורק מתוך החיסרון מורגשת המעלה, כי יתרון האור מהחושך.

כדברים האלו מוצאים אנו בדברי רביז"ל בתורה פ"ה תנינא (ומאוד מומלץ ללמוד תורה זו בשילוב ליקוטי הלכות הלכות ביצים הל' ה', שמשמם שאבנו רוב מאמרינו עי"ש ותראה נפלאות) שמבאר שעניין 'האבילות' שעוסקים בזה ביותר בשלשת השבועות כ"א ימים הם הדרך להיכנס 'לבית המקדש' וכמו שאמרנו חז"ל (תענית ל' ע"ב) 'כל המתאבל על ירושלים זוכה לראות בשמחתה' ומבאר רביה"ק שעניין 'בית המקדש' זהו בחי' 'בנין הדעת'. ו'הדעת' הזאת זוכין לקבל במשך כ"א ימים מר"ה עד שמיני עצרת כידוע.

וכדאי להביא דברה"ק בתורה ק"א תנינא וז"ל 'אמר שע"י אמירת תיקון חצות יכולים לפרש שיחתו את כל אשר עם לבבו כמו ע"י התבודדות, כי מסתמא אין אומרים תיקון חצות על העבר, ועיקר אמירת חצות הוא על מה שנעשה עכשיו עם האדם, וכשיאמר חצות בבחי' הזאת יכולין למצוא כל אשר עם לבבו בתוך אמירת חצות' (וידוע ומפורסם עבודת אנ"ש עובדי ה' המופלאים בעבודה זו של אמירת חצות, וכפי שזכינו לשמוע בשיעוריו הנפלאים של הרה"ח ר' לוי יצחק בנדר ז"ל שהיה מעורר אותנו ללא הרף בעניין זה שמי שרוצה לטעום מדעת רביז"ל הכול תלוי בעבודה קדושה זו, וכמו שאמרנו אנ"ש על תורה ט"ו ח"א

דברים האלו מקבלים משמעות יתר דיקא בתקופתנו שהחושך יכסה ארץ ומש"כ בפסוק 'ואנוכי אסתר אסתר' נאמר על הדור דעקבתא דמשיחא, והחלישות הדעת והייאוש תוקף את כולנו בחי' הסתרה בתוך הסתרה, וכאן בא רביז"ל להאיר לנו שהעיקר הוא בחינת לאה, להאיר את 'ההתבודדות' שהיא מעלה עליונה וגדולה מן הכול (תורה כ"ה תנינא) ובפרט אמירת תיקון חצות ובעיקר בימי בין המצרים שנהגו גם בחצות היום לישב ולהתאבל על חורבן ביהמ"ק חורבן הדעת דקדושה ועי"ז נזכה כולל לראות בבנינה שהוא בחי' בית המקדש השלישי שהוא בחי' חידוש העולם שלעתידי בבחי' ותחדש פני אדמה, אמן ואמן.

(ויש להאריך בזה והשתדלנו להביא הדברים בקיצור ולעובדא ולמעשה, ואלו העוסקים בתורת הסוד ורוצים להרחיב בעניינים אלו יעיניו בספר הנפלא 'נעימות נצח' על תורה פ"ה בסופו שנתחבר ע"י ידי נפשי הרה"ח ר' חיים מנחם קרמר שליט"א)

נכת פני ה'

מרגיש אטום לחלוטין, עצם זה שאני 'מתייחד' עם ה' זה דבר 'נשגב מאוד', לאט לאט התחלתי יותר להיפתח ולדבר, וההרגשה שה' נמצא לידי הלכה והתחזקה, זה משפיע לי על כל היום, על ה'לימוד' על 'התפילה' ואפי' יש דברים שאני מרגיש שלא נעים לעשות או לדבר אותם, כי התחושה שה' קרוב אלי הרבה יותר חזקה ממה שהיה לי לפני שהתחלתי להתבודד". חיים הקשיב לשימי בהתפעלות עצומה... כשהוא נתן לו את ה'ספר' הוא לא תאר לעצמו עד כמה שימי יקח את העניין ברצינות...

☪☪☪

שימי לא נתן לו לחשוב יותר מידי והמשיך בהתלהבות, "אבל זה עוד לא הכל... עד עכשיו מאוד רציני לשתף אותך במה שקורה איתי אבל עדיין

רק התעצמה למול הדברים שהיו נראים לו גבוהים ומופשטים ממנו לגמרי, אולי זה באמת יכול להיות פתרון לבעיה שלו???

"תגיד? יש מצב שאתה משאיל לי את הספר הזה לכמה ימים?"

"כן! בשמחה! יש לי עוד אחד כזה בחדר ב'מהדורת כיס'..." קולות ה'אמן' יהא שמיה רבא' הזכירו להם שכבר הגיע זמן 'מעריב' והם הזדרזו לבית המדרש להספיק עוד 'אמן' מהקדיש שלפני 'ברכה'...

☪☪☪

השעה היתה אחת עשרה וארבעים... ס"ג הסתיים לפני למעלה ממחצית השעה, והפנימייה שעד לפני זמן קצר היתה שקטה ושוממה, החלה שוקקת חיים מלאה

ה'ספר' הזה מדבר על דבר מאוד פשוט שאפשר לעשות אותו בכל מקום ובכל זמן, וזה משנה לגמרי את כל החיים ונותן חיות עצומה בעבודת ה'

חששתי, סוף כל סוף אני עדיין רק 'בהתחלה' ורציתי לראות שאני מתמיד בזה באופן קבוע, אבל אתמול היתה לי חוויה נפלאה שהרגשתי שאני חייב לבוא ולספר לך עליה... אתמול בס"א ישיבתי מול הגמ' כ"כ מתוסכל, הסוגיא של השבוע היתה לי כ"כ סבוכה ומבולבלת, והחברות שלי גם לא מצא את ידיו ורגליו. התשובות שקבלתי מהמג"ש לא הניחו את דעתי, ופשוט הרגשתי 'אובד עצות' כל השבועות הבאים בנויים בצורה ישירה או עקיפה ל'סוגיא' של השבוע ואיך אני יוכל להתקדם כשהיסוד' כולו מטושטש ומבולבל. ואז עלה במוחי רעיון גאוני... 'צאתי מ'בית המדרש', 'צאתי מהמתחם של הישיבה, חיפשתי איזה פינה שקטה, ושם דיברתי עם ה' בפשטות, סיפרתי לו כמה אני מתוסכל מזה שאני לא מבין את ה'סוגיא', כמה התאמצתי ובכל זאת אני מרגיש תקוע, דיברתי עם ה' בצורה הכי מפורטת שיכולה להיות, מה הבנתי ב'סוגיא', ומאיפה הכל התחיל להסתבך, הוצאתי את כל מה שיש לי בלב... ופתאום אני מרגיש שהדברים מתחילים להתבהר, הסברות והחילוקים הדקים התיישבו לי על הלב, ממש כאילו ה' יתברך לומד אותי יחד, עובר איתי על כל ה'סוגיא', ומסדר את הדברים בצורה הכי ברורה שיכולה להיות..."

☪☪☪

חיים עמד נפעם... "תשמע שימי! אני מאוד מקנא בך, העקשנות וההתמדה שלך בדרך הנפלאה הזאת הביאה אותך לקרבת ה' עצומה וזכית להרגשה הנפלאה של 'שפכי כמים לבך' נוכח פני ה'..."

היה זה בשעת בין השמשות, השמש שקעה לאיטה תוך כדי שהיא צובעת את השמים בגוון אדמדם. ספסלי בית המדרש היו מלאים למחצה בבחורים עטויי חליפה ומגבעת הוגים בדקות ב'ספרי יראה', מנסים ללטש את החומר ולעקור עוד מידה רעה מהשורש. גם ב'אוצר הספרים' הראה 'סדר מוסר' את אותותיו, ליד השולחנות העמוסים בספרים ישבו בחורים 'בעלי מחשבה', והגו ב'מאמרים מעמיקים' כל אחד לפום חורפא דיליה. מי בספר 'עלי שור', מי ב'שפתי חיים', ומי ב'מאמר עמוק' של מרן 'המשגיח' הגה'צ"ר א"א דסלר צוק"ל...

גם חיים ישב שם ב'אוצר הספרים', כשהוא שקוע בספר 'השתפכות הנפש', ספר שבו ליקט הגה"ח ר' אלטע'ר מטעפליק' מאמרים רבים מחז"ל ומספרי מוה"ר ותלמידיו, במעלת 'שפיכת הלב' והדיבור עם ה' בפשטות, כמו שמדברים עם 'חבר טוב ואוהב'...

☪☪☪

עשר דקות לפני מעריב נכנס שימי מ'ועד שלישי' ל'אוצר הספרים', הוא אחז את הכובע ביד והחליפה היתה שמוטה לו על הכתפיים, אחרי שהוא העיף מבט חטוף בהיכל 'בית המדרש', דבר שגרם לו להרגיש אי נוחות, הוא החליט לנסות את מזלו באוצר הספרים...

תוך כדי שהוא משוטט בין השולחנות, עיניו נתקלו בספר שהיה פתוח לפני חיים, והוא שאל בסקרנות: "היי... חיים מה זה ה'ספר' הזה שאתה לומד שם???"

"ה'ספר' הזה... זהו 'ספר' שמדבר איך אפשר להתקדם בחיים בכל התחומים, ב'תורה', ב'תפילה', ב'יראת שמים', ב'חברה', ובכל דבר שיכול להיות טוב יותר..."

שימי שלא היה תמים במיוחד, ניסה מיד לתפוס את ה'עוקץ'. "אהה... אני מבין. בטח אתה מתכוון שהספר הזה מלמד לעשות כל מיני דברים מוזרים.. כמו 'לצעוק ביערות', או 'לשוטט בקברי צדיקים' יומם וליל?!"

"לא! ממש לא!" ענה חיים בנחרצות, "ה'ספר' הזה מדבר על דבר מאוד פשוט שאפשר לעשות אותו בכל מקום ובכל זמן, וזה משנה לגמרי את כל החיים ונותן חיות עצומה בעבודת ה'..."

"נו... אז מה הספר הזה מציע???" הוא שאל בחוסר סבלנות. "פשוט מאד! לקבוע 'זמן' בכל יום שבו תשוחח עם ה' כמו שמדברים עם 'חבר טוב', על כל מה שחסר לך ואתה רוצה להתקדם בו, באיזה דברים קשה לך, וכמה אתה מתאמץ ורוצה להיות יותר טוב ולהשתנות, והדיבור הזה עם ה' מרומם את הנפש מאוד עד שבע"ה תגיע לשלמות הכי גדולה להיות מבחינת הכלים שה' נתן לך..."

הדברים שיצאו מ'לב טהור' בפשטות, עשו רושם על שימי, והוא חשב לעצמו הרי גם ככה בזמן האחרון הוא מרגיש שמשהו חר, משהו שהוא לא יכול להגדיר במילים. בשבועות האחרונים הוא חשב ש'סדר מוסר' יתור את הבעיה, אבל הרגשת החסר

הדברים ידועים שבברסלב יש חשיבות מיוחדת לעניין ההתבודדות. עד כדי כך שרבינו התבטא שבלי התבודדות אי אפשר להיות איש כשר.

רציתי להבין מדוע באמת ההתבודדות היא כל כך חשובה ונצרכת? לא מספיק ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא ההתבודדות?

תשובת אחד מחשובי התלמדי חכמים שליט"א:

אכן, כפי שאמר רבינו "ההתבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל. והיא דרך ועצה טובה מאוד להתקרב אליו יתברך, כי זאת היא עצה כללית, שכולל הכל. כי על כל מה שיחסר לו בעבודת השם, או אם הוא רחוק לגמרי מכל וכל מעבודתו יתברך - על הכל יפרש שיחתו ויבקש מאתו יתברך. והמשכיל בין מעצמו גודל מעלת הנהגה זו, העולה למעלה למעלה, והוא דבר השווה לכל נפש מקטן ועד גדול, כי כולם יכולים לנהוג הנהגה זו, ועל ידי זה יבואו למעלה גדולה. אשרי שיאחז בזה!" (מתוך ליקוטי מוהר"ן תניינא סי' כ"ה, עיין שם).

אמנם הלשון שכתבת בשם רבינו, שבלי התבודדות אי אפשר להיות איש כשר, אינה מדויקת (עיין בליקוטי מוהר"ן תניינא סי' ק"ד במה שכתב 'באמת'). וככלל, רבינו הזהיר מדיבורים על דרך השלילה, כמבואר בתורה קע"א, ותפקידנו אינו לחפש מי 'לא זכה להיות איש כשר', רק איך אנחנו נזכה כן להיות, בעזרת השם...

והנה, ספרים רבים מאוד נכתבו בעניין ההתבודדות באור תורותיו של רבינו הקדוש, חלקם כליקוט מדבריו ודברי מוהרנ"ת כגון ספר 'השתפכות הנפש', וחלקם כהרחבה בהבנת שורשי הדברים וענפיהם, או הנגשתם וקירובם ללבנו.

בשורות הספורות שלפנינו לא נוכל לצאת ידי חובה ולהשיב על שאלתך, לכן חשבתי שבמקום לענות ננסה לפרק את שאלתך לגורמים, כך שאולי תתקבל תועלת מהרחבת השאלה שהצגת: "מדוע ההתבודדות היא כל כך חשובה ונצרכת, ולא מספיק ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא ההתבודדות?"

הנקודה הראשונה שעוררת עליה היא: "מדוע ההתבודדות כל כך חשובה?". בלשון רבינו "ההתבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל", מבואר שאכן יש לה משמעות עצמית עליונה, אף מבלי שהתחלנו לדון בהשלכותיה.

וזו נקודה שאכן טעונה בירור, מהי המעלה המדוברת? האם יש הבדל בין יהודי שחי בתודעת התבודדות, לבין יהודי שאינו מכיר ואינו מחובר למציאות זו? ייתכן שלהשיב על כך נזדקק לבקש במקרא ובראשונים מהי המעלה העליונה שאליה אמור יהודי להגיע, כיצד היא מושגת וכיצד היא באה לידי ביטוי. עיון בספר תהילים מתוך חיפוש הגדרתו העצמית של דוד המלך עליו השלום, גם הוא מסוגל לפתוח שער להכרה מהי מציאות היהודי השלם. ואז נוכל לבדוק ולבחון אם המעלות העליונות הנ"ל קשורות להתבודדות.

הנקודה השנייה ששאלת היא "מדוע ההתבודדות כל כך נצרכת?". ואכן מלבד המעלה העצמית שבה, רבינו מדגיש עד כמה היא נצרכת: "והיא דרך ועצה טובה מאוד להתקרב אליו יתברך, כי זאת היא עצה כללית, שכולל הכל".

ושוב יש כאן כר נרחב ללימוד ומחקר, מדוע בכלל יש צורך ב"עצות ודרכים" להתקרב אליו יתברך? מדוע אי אפשר פשוט לבחור בטוב ולהיות מיד מושלם? מדוע לא כל מי שלמד תורה בהתמדה כמה שעות מוצא עצמו צדיק ומתוקן? ומאידך, עד כמה שישנם קשיים ומניעות המרחיקים אותנו מהשלמות, עלינו להבין כיצד דווקא עצת ההתבודדות היא המגלמת בקרבה את הפתרון הכללי, ורק היא בהכרח תוביל לתיקון השלם, להסרת כל המפריעים, ולקניית כל המדרגות.

ושלישית שאלת: "מדוע לא מספיק ללמוד תורה ולקיים מצוות ללא ההתבודדות". ואמנם לולי שפירקנו את שאלתך לגורמים ייתכן וחלק זה היה נבלע בשאלות הפתיחה, וההבנה שהיא 'מעלה עליונה', או שיש 'צורך גדול' בהתבודדות היה מעלים את השלב האחרון של השאלה.

אך נרשה לעצמנו להרחיב גם שאלה זו בפני עצמה, ובשני כיוונים:

האם יש הבדל בין לימוד תורה וקיום מצוות ללא התבודדות, לבין לימוד תורה וקיום מצוות שנובע ומושג על ידי התבודדות. בדיקה זו תצריך אותנו להעמיק מעט בנפשנו, האם על ידי ההתבודדות צומח הבדל כלשהו בכוונה ובתכלית שאליה אנחנו מכוונים את מגמתנו? האם העשייה מתוך התבודדות מולידה הבדל במישור הענוה או הגאווה בהצלחותינו בעבודת השם? ובאופן כללי ניתן לשאול האם יש תפקיד לאמונה בקיום התורה והמצוות, ובמידה והתשובה היא כן, האם אמונה זו מושפעת מביסוס חיי התורה והמצוות על ההתבודדות, או לחילופין החיים בלעדיה?

ניתן להרחיב את השאלה בכיוון נוסף. האם אכן יש מציאות של 'לימוד תורה וקיום מצוות' ללא התבודדות, או אולי ישנן מצוות כלשהן שלא זמן קבוע ומשמעותי להתבודדות בהכרח נותר על קיומן? לשם כך כדאי כמובן לעבור על מוני המצוות וללקט את המצוות מדאורייתא שקשורות לנושא, ושקיומן ללא התבודדות לוקה בחסר.

בהקשר זה ארשה לעצמי לשתף בהרגשה אישית שתוכל להוסיף חומר למחשבה.

נתקלתי בסוגיה במסכת פסחים העוסקת באיסור "אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל במים", וישנו נידון אודות טיפת שומן שנטפה על החרס וחזרה ונבלעה בקרבן הפסח, האם יש בזה איסור של בישול הקרבן על ידי דבר אחר שאינו צלי אש.

במצוות מהסוג שנכלל בנקודה האחרונה שהעלינו, פעמים רבות אנחנו נוטים להסתפק בעובדה שקיימנו איזושהי בחינה של המצווה, גם אם במוצהר אנחנו מבינים שקיומה השלם כולל הרבה יותר, ושללא ספק 'כמה וכמה טיפות' נטפו ויצאו מכלל אותה מצווה...

אם ננסה להשוות את מצוות העבודה הפנימיות למצוות החיצוניות, נוכל בקלות לראות איך היומרה לקיים מצוות אלו ללא השקעה אמיתית, ללא נתינת זמן, מח ולב, נועדה לכישלון. נבין בנקל עד כמה מצחיקה (או עצובה) המחשבה שאפשר "ללמוד תורה ולקיים מצוות" בלי התבודדות.

אור עיני טעמתי מעט הדבש

פיו לְדַבֵּר לִפְנֵי יְהוָה קָלָל, אֶף-עַל-פִּי-כֵן זֶה בְּעֶצְמוֹ טוֹב מְאֹד, דִּהְיֵנו הִתְכַּנֵּה שֶׁהוּא מֵוֹכֵן וְעוֹמֵד לִפְנֵי יְהוָה וְחָפֵץ וּמִשְׁתַּקֵּק לְדַבֵּר אֶף שְׁאִינוּ יָכוֹל, זֶה בְּעֶצְמוֹ גַּם כֵּן טוֹב מְאֹד.

וְגַם יִכָּל לַעֲשׂוֹת לוֹ שִׁיחָה וְהִפְלָה מִזֶּה בְּעֶצְמוֹ וְעַל זֶה בְּעֶצְמוֹ יִצְעַק וְיִתְחַנֵּן לִפְנֵי יְהוָה, שֶׁנִּתְרַחַק כָּל כּף עַד שְׁאִינוּ יָכוֹל אֲפִילוֹ לְדַבֵּר וּיְבַקֵּשׁ מֵאֵת יְהוָה רַחֲמִים וְתַחֲנוּגִים שֶׁיִּחְמַל עָלָיו וְיִפְתַּח פִּי, שֶׁיִּכָּל לִפְרֹשׁ שִׁיחָתוֹ לִפְנֵי יְהוָה.

וְעַד שֶׁפָּמָה נִכְמָה צִדִּיקִים גְּדוֹלִים וּמִפְרָסְמִים סִפְרוּ, שֶׁלֹּא בָּאוּ לְמִדְרַגָּתָם בֶּקֶל-עַל-יְדֵי הִתְנַהֵּג זֶה וְהִתְנַהֵּג זֶה בְּעֶצְמוֹ גָּדֹל מִשְׁעַל הִתְנַהֵּג זֶה הַעוֹלָה לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה וְהוּא דְּבַר הַשְּׁנָה לְכָל נֶפֶשׁ מְקַטֵּן וְעַד גָּדוֹל כִּי כֻּלָּם יָכוֹלִים לִנְהַג הִתְנַהֵּג זֶה וְעַל-יְדֵי-זֶה יָבֹאוּ לְמַעַלָּה גְּדוֹלָה. (ליקוטי מוהר"ן תורה כה)

הַהִתְבּוּדוּת הִיא מַעַלָּה גְּדוֹלָה עֲלִיוֹנָה מִן הַכֹּל, דִּהְיֵנו לִקְבֹּץ לוֹ עַל כָּל פְּנִים שֶׁעָה אוֹ יוֹתֵר לְהִתְבּוּד לְבָדוּ בְּאִיזָה חֲדָר אוּ בִשְׂדֵה וּלְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בֵּינוּ לְבֵין קוֹנוֹ בְּטַעֲנוֹת וְאַמְתְּלָאוֹת בְּדַבְרֵי חוֹ וְרֹצֵי וּפְיוֹס לְבַקֵּשׁ וְלִהְתַּחַן מִלִּפְנֵי יְהוָה, שֶׁיִּקְרְבֵהוּ אֵלָיו לְעִבּוּדוֹ בְּאַמֶּת.

וְיִזְהַר מְאֹד לְהִרְגִּיל עֲצָמוֹ לְהִתְמַדֵּד בְּזֶה מִדֵּי יוֹם בְּיוֹם שֶׁעָה מִיְּחַדָּת פְּנֵל וּשְׁאֵר כָּל הַיּוֹם יִהְיֶה בְּשִׁמְחָה. הִתְנַהֵּג זֶה הִיא גְּדוֹלָה בְּמַעַלָּה מְאֹד מְאֹד וְהִיא דְּרָךְ וְעֶצֶה טוֹבָה מְאֹד לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יְהוָה כִּי זֹאת הִיא עֶצֶה כְּלָלִית שְׂכוּלָל הַכֹּל כִּי עַל כָּל מֶה שֶׁיִּחְסֹר לוֹ בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם אוֹ אִם הוּא רָחוּק לְגַמְרֵי מִכָּל וְכָל מַעְבּוּדָתוֹ יְהוָה, עַל הַכֹּל יִפְרֹשׁ שִׁיחָתוֹ וּיְבַקֵּשׁ מֵאֵת יְהוָה כִּי יִפְתַּח וְאַפְלוֹ אִם לִפְעָמִים נִסְתַּמְתְּמוּ דְּבָרָיו וְאִינוּ יָכוֹל לִפְתַּח

המחדש בטובו

חדשות ועידכונים מהנעשה והנשמע

שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה

קרוב ביותר לציון הק', מקום שמור, סעודות יו"ט בשפע וברמה גבוהה בכשרות המהודרת של העדה החרדית ועוד שלל מעלות.

הפעילים מוסרים שעקב שהזמן קצר והמלאכה מרובה מבקשים מכלל בני הישיבות המתעדים בעזרתו ית' לנסוע לאומן על ר"ה שיזדרזו להבטיח את מקומם במתחם הנפלא יחד עם כלל בני הישיבות הקד',

ההרשמה בעיצומה! התקשרו עכשיו
0534145799

ראש כל שנה בשנה צווה להתקבץ על ציונו הקדוש אומנה... שומרים זאת תלמידיו מדי שנה בשנה להתראות לפניו, שוברים על זה מניעות עצומות, כי הוא תיקונם המיוחד לפני יודע תעלומות.

עיר של תורה
זכות הפצת הנליון

ירושלים

לזכות

אדרון משה מרדכי בן חנה פרדיל

רביס

להצלת משפחת בוטובה

בבל העתיקה

נתיבות

לע"נ מרים בת יעקב

וטרדני בן מנחם מנדל

עמוד התווך

חלק מהרצאות נתרמו

לרפואת

יצחק בן באשע

לע"נ

ר' חיים ז"ל

ביבליה"א ר' נתן

של"א

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם
של רבותינו זצוקל"ה ויבדלחט"א

ר' משה מרדכי הלוי שולזינגר
זצ"ל

'משיבת נפש' בודד שהציל דורות עולם.
סיפור אחד מני רבות על גדולת הספר הק' 'משיבת נפש'

מפרי עטו של

הגאון הגדול ר' משה מרדכי שולזינגר זצוק"ל

רב ביהמ"ס 'ירחי כלל' ומחבר סדרת הספרים 'משמר הלוי'
כפי שהעלה עלי כתב בעיתון 'יחד נאמן' ערב חג הסוכות תשנ"א, אחר מיטותו של הרבני
הישיש רבי אלחנן בונהדי זצ"ל

1

התחזקות אינני זוכר שמו, אולי 'משיבת נפש', אולי שם אחר, והתחלתי לקרוא...

ואני קורא וקורא- ולאט לאט הנני מרגיש נעימות ומתיקות נפלאה. כל כך טוב לי, קרבותי אלוקים לי טוב! נמצא אני במקום תורה ותפילה! הלא בזה בלבד כבר מאושר אני! נמצא אני בארמונו של מלך! קשה לי ללמוד? אדרבה! 'לפום צערא אגרא' הקב"ה נמצא אתי כדכתיב 'זאת דכה ושפל רוח' ויפה אחת בצער ממאה שלא בצער וכו' וכו' וכו'!

ותוך כדי קריאה הנני מוריד את כובעי ומעילי העליון, פותח את המזוודות, ומסדר הכול חזרה בארון... ההחלטה סופית: אינני נוסע מכאן! אינני נשאר אלא במקום תורה!!!

וכך נשאר רבי אלחנן במקום תורה, וכך נשאר להיות בן תורה בכל משך ימי חייו הארוכים ויגדל בתורה ויראה ואהבת ה' וכו' וכו' וכו'!

"כך היה רבי אלחנן בונהדי זצ"ל מספר:

נער צעיר לימים הייתי, בן להורים עשירים גדולים אשר שלחוני ללמוד בישיבה, ולא ראיתי סימן ברכה בלימודי, הלימודים היו קשים עלי כברול, תפיסתי התנהלה בכבידות רבה, נערים רבים יותר צעירים ממני הצליחו מאוד בלימודם, לעומתם הייתי כחגב, וממילא לא הרגשתי מתיקות לא בלימוד ולא בתפילה, ומצב רוחי היה עגום עד אשר החלטתי כי אין כאן מקומי ואלך ואשוב לבית הורי ואשתלב בעסקיהם הנגידיים.

באכסניתי ארזתי את כל חפצי. המזוודות היו מוכנות וכיוון שהיה עוד פרק זמן עד צאת הרכבת נשכבתי קצת לנוח במטה אשר בחדרי.

עשתונותי היו מבולבלים מפאת הנסיעה הקרובה, קמתי מהמיטה וחפשי משהו לקרוא. והנה בלי משים נחה ידי על חוברת אחת, קונטרס אחד של הקדוש רבנו נחמן מברסלב זצוק"ל, קונטרס של

קו בע עליה

לאורו של שחרן מברסלב זצ"ל

0799-4000-36

הקו של כל מבקש

קו מוקד ברסלב
02-9993148

ניתן לתרום דרך 'נדרים פלוס'
ע"ש עמותת 'אור העולם' תחת קטגוריית
'נכספה' או בקו בני עליה שלוחה 7

י"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע
להערות והארות ולתרומות: 05331.16547 או באימייל tt0799400036@gmail.com